

ΣΙΛΒΕΝ ΡΕΪΝΑΡ

✧ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ✧

Η ΛΥΤΡΩΣΗ

ΤΟΥ

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: GABRIEL'S REDEMPTION

Από τις Εκδόσεις Berkley Books, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σκοτεινός άγγελος – Η λύτρωση του Γκάμπριελ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvain Reynard

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Sylvain Reynard, 2013

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Denis Vrublevski/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2014, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0802-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81

Τ.Κ. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

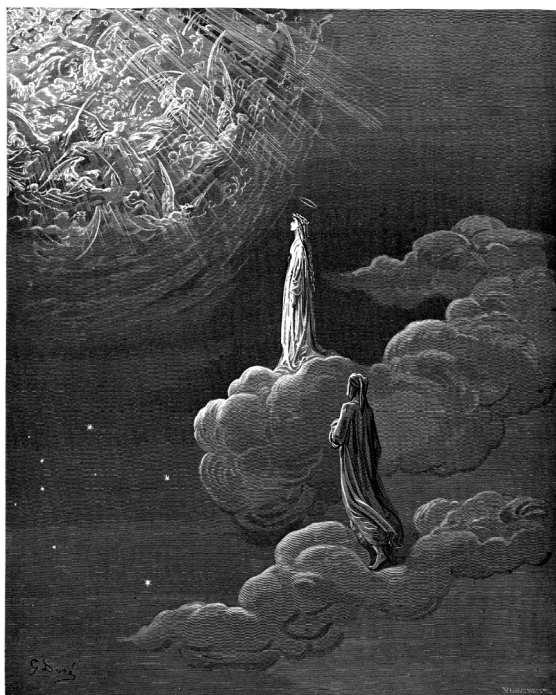
ΣΙΑΒΕΝ ΡΕΪΝΑΡ

✦ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ✦
Η ΛΥΤΡΩΣΗ
— ΤΟΥ —
ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

*Μετάφραση:
Έλλη Συλογίδου*

*Στους αναγνώστες μου,
με ευγνωμοσύνη*

*Ο Δάντης και η Βεατρίκη ανέρχονται στη σφαίρα του Άρη.
Γκραβούρα του Γκουστάβ Ντορέ (περ. 1868)*

*Η ελπίδα σίγουρή 'ναι προσδοκία
της δόξας της μελλούμενης, που η χάρη
γεννάει τη η θεία και οι πράξεις οι καλές μας.*

Δάντης Αλγκέρι, Παράδεισος, Άσμα ΚΕ, 067-069

Πρόλογος

Φλωρεντία, 1292

Ο ποιητής σηκώθηκε από το τραπέζι και κοίταξε από το παράθυρο την αγαπημένη του πόλη. Παρόλο που η αρχιτεκτονική και οι δρόμοι της του μιλούσαν, οι φωνές τους ήταν κενές. Λες και ένα δυνατό φως είχε σβήσει όχι μόνο στην πόλη, αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο.

«Quomodo sedet sola civitas plena populo! Facta est quasi vidua domina gentium...»*

Τα μάτια του σάρωσαν τον *Θρήνο* που είχε παραθέσει μόλις λίγα λεπτά πριν. Τα λόγια του προφήτη Ιερεμιά ήταν θλιβερά ανεπαρκή.

«Βεατρίκη», ψιθύρισε και η καρδιά σφίχτηκε στο στήθος του. Ακόμα και τώρα, δύο χρόνια μετά τον θάνατό της, δυσκολευόταν να γράψει για την απώλειά του.

Εκείνη θα παρέμενε για πάντα νέα, για πάντα ευγενική, για πάντα η ευλογία του, και όλη η ποίηση του κόσμου δε θα μπορούσε να εκφράσει την αφοσίωσή του σ' εκείνη. Αλλά χάρη της μνήμης της και της αγάπης τους, θα προσπαθούσε.

---

* «Αχ, αλίμονο, πώς έμεινε έρημη η πόλη που είχε άλλοτε τόσο πολύ λαό! Αυτή που ήταν ονομαστή στα έθνη ανάμεσα σ' εκείνη σαν χήρα...» *Θρήνοι, Ιερεμιάς. (Σ.τ.Μ.)*

Ιούνιος 2011
Σέλινσγκροουβ, Πενσιλβάνια

Ο καθηγητής Γκάμπριελ Έμερσον στεκόταν στην πόρτα του γραφείου του, με τα χέρια στις τσέπες, κοιτάζοντας τη γυναίκα του με βλέμμα καντό. Η ψηλή, αθλητική κορμοστασιά του ήταν εντυπωσιακή, όπως εξάλλου και τα έντονα χαρακτηριστικά και τα ζαφειρένια μάτια του.

Την είχε γνωρίσει όταν εκείνη ήταν δεκαεπτά (δέκα χρόνια νεότερή του) και την είχε ερωτευτεί. Οι περιστάσεις τούς είχαν κρατήσει μακριά τον έναν από τον άλλο και αυτό οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στον έκλυτο τρόπο ζωής του.

Ωστόσο, ο Παράδεισος τους είχε χαμογελάσει. Εκείνη έγινε μεταπτυχιακή φοιτήτριά του στο Τορόντο έξι χρόνια αργότερα, και ο δεσμός τους αναζωπυρώθηκε αφού παντρεύτηκαν ενάμιση χρόνο μετά. Σχεδόν έξι μήνες έπειτα από τον γάμο τους, εκείνος την αγαπούσε ακόμα περισσότερο. Ζήλευε μέχρι και τον αέρα που ανέπνεε.

Περίμενε αρκετά γι' αυτό που επρόκειτο να κάνει. Πιθανόν, εκείνη ήθελε να την αποπλανήσει, αλλά ο Γκάμπριελ περηφανευόταν ότι ήταν ειδικός στην αποπλάνηση.

Η μελωδία του τραγουδιού *Mango* του Μπρους Κόκμπερν πλημμύριζε τον χώρο, φέρνοντας στον νου του το ταξίδι τους στην Μπελίζ προτού παντρευτούν. Είχαν κάνει έρωτα σε πολλούς εξωτερικούς χώρους, συμπεριλαμβανομένης της παραλίας.

Η Τζούλια καθόταν στο γραφείο χωρίς να προσέχει τη μουσική και το έντονο βλέμμα του. Πληκτρολογούσε στον φορητό υπολογιστή της, ενώ ήταν περικυκλωμένη από βιβλία, φακέλους

αρχαιοθέτησης και δύο κούτες με χαρτιά που ο Γκάμπριελ είχε προθυμοποιηθεί να κουβαλήσει από το κάτω πάτωμα του άλλου-τε πατρικού του.

Βρίσκονταν στο Σέλινσγκροουβ εδώ και μία εβδομάδα, κάνοντας ένα διάλειμμα από τις πολυάσχολες ζωές τους στο Κέιμπριτζ της Μασαχουσέτης. Ο Γκάμπριελ ήταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Βοστώνης, ενώ η Τζούλια μόλις είχε τελειώσει το πρώτο έτος του διδακτορικού προγράμματος του Χάρβαρντ υπό την επίβλεψη μιας εξαιρετικής καθηγήτριας από την Οξφόρδη. Είχαν φύγει από το Κέιμπριτζ επειδή το σπίτι τους στην Πλατεία Χάρβαρντ ήταν ανάστατο καθώς ήταν υπό κατασκευή με σκοπό την επέκτασή του.

Το σπίτι των Κλαρκ στο Σέλινσγκροουβ είχε ανακαινιστεί πριν από την άφιξή τους, ώστε να πληροί ακριβώς τις απαιτήσεις του Γκάμπριελ. Τα περισσότερα από τα έπιπλα που είχε αφήσει ο Ρίτσαρντ, ο θετός πατέρας του Γκάμπριελ, είχαν φυλαχθεί σε αποθήκη.

Η Τζούλια είχε διαλέξει καινούργια έπιπλα και κουρτίνες και είχε πείσει τον Γκάμπριελ να τη βοηθήσει να βάψουν τους τοίχους. Ενώ η δική του αισθητική τον οδηγούσε σε σκούρα χρώματα και σε πλούσια, καφέ δέρματα, η Τζούλια προτιμούσε τα φωτεινά χρώματα μιας αγροικίας δίπλα στη θάλασσα, με λευκοβαμμένους τοίχους και έπιπλα, που τονίζονταν από διάφορες αποχρώσεις του μπλε της Σαντορίνης.

Στο γραφείο είχε κρεμάσει αντίγραφα των έργων που σόλιζαν το σπίτι τους στην Πλατεία Χάρβαρντ – τον πίνακα του Χένρι Χόλιντεϊ *Ο Δάντης συναντά τη Βεατρίκη στη γέφυρα της Αγίας Τριάδας*, την *Άνοιξη* του Μποτισέλι και τον πίνακα *Μαντόνα με Χριστό και δύο αγγέλους* του Φρα Φιλίπο Λίπι. Ο Γκάμπριελ έπιασε τον εαυτό του να κοιτάζει έντονα τον τελευταίο πίνακα.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι οι πίνακες απεικόνιζαν τις φάσεις της σχέσης τους. Ο πρώτος έδειχνε τη συνάντησή τους και την εμμονή του Γκάμπριελ που όλο και εντεινόταν. Ο δεύτερος αναπαριστούσε το βέλος του Έρωτα που χτύπησε την Τζούλια, όταν εκείνος δεν τη θυμόταν πια, καθώς και την περίοδο του φλερτ που κατέληξε στον γάμο τους. Τέλος, ο πίνακας με τη Μαντόνα

αντιπροσώπευε όσα ο Γκάμπριελ έλπιζε να συμβούν στο μέλλον.

Αυτό ήταν το τρίτο βράδυ που η Τζούλια περνούσε στο γραφείο της, γράφοντας την πρώτη της διάλεξη, την οποία θα παρουσίαζε στην Οξφόρδη τον επόμενο μήνα. Πριν από τέσσερις ημέρες είχαν κάνει έρωτα στο γεμάτο μπογιές πάτωμα του υπνοδωματίου τους, πριν από την παράδοση των επίπλων. (Η Τζούλια είχε αποφασίσει ότι η ζωγραφική σώματος με τον Γκάμπριελ ήταν η νέα αγαπημένη της ενασχόληση.)

Με τις αναμνήσεις της φυσικής ένωσής τους στον νου του και τη μουσική να φτάνει στην κορύφωσή της, η υπομονή του Γκάμπριελ εξαντλήθηκε. Ήταν νιόπαντροι. Δεν είχε καμία πρόθεση να της επιτρέψει να τον αγνοήσει για ακόμα ένα βράδυ.

Την πλησίασε με αθόρυβα βήματα. Έσπρωξε τα μαλλιά της, που τώρα έφταναν ως τους ώμους της, στο πλάι αποκαλύπτοντας τον λαιμό της. Έσυρε το ελαφρώς αξύριστο πρόσωπό του πάνω στο δέρμα της εντείνοντας τα φιλιά του. «Έλα», της ψιθύρισε.

Εκείνη ανατρίχιασε. Τα μακριά, λεπτά δάχτυλά του ακολουθούσαν το τόξο του λαιμού της καθώς περιέμενε.

«Δεν έχω τελειώσει τη διάλεξή μου». Η Τζούλια σήκωσε το όμορφο πρόσωπό της για να τον κοιτάξει. «Δε θέλω να φέρω σε δύσκολη θέση τη δόκτορα Πίκτον μια και εκείνη με προσκάλεσε. Είμαι το νεαρότερο άτομο στο πρόγραμμα».

«Δε θα τη φέρεις σε δύσκολη θέση. Και θα έχεις αρκετό χρόνο για να τελειώσεις τη διάλεξη».

«Πρέπει να ετοιμάσω το σπίτι για την οικογένειά σου. Σε δύο μέρες θα είναι εδώ».

«Δεν είναι οικογένειά μου». Ο Γκάμπριελ την κατακεραύνωσε με το βλέμμα του. «Είναι οικογένειά μας. Και θα προσλάβω μια οικιακή βοηθό. Έλα. Φέρε και την κουβέρτα».

Η Τζούλια γύρισε και είδε τη γνώριμη μάλλινη κουβέρτα που ήταν ακουμπισμένη στη λευκή πολυθρόνα κάτω από το παράθυρο. Κοίταξε έξω το δάσος που συνόρευε με τον κήπο. «Είναι σκοτεινά», είπε.

«Θα σε προστατεύσω εγώ». Τη βοήθησε να σηκωθεί, πιάνοντάς τη στιγμαία από τη μέση και φέροντας το στέρνο του στο δικό της.

Εκείνη ένιωσε τη ζεστασιά του να διαπερνά το λεπτό ύφασμα

του φορέματός της καθησυχάζοντας και σαγηνεύοντάς την. «Γιατί θέλεις να επισκεφτούμε τον οπωρώνα μες στη νύχτα;» τον ρώτησε παιχνιδιάρικα, βγάζοντάς του τα γυαλιά και ακουμπώντας τα στο γραφείο.

Ο Γκάμπριελ την κοίταξε με ένα βλέμμα που την έκανε να λιώσει. Κατόπιν, πλησίασε τα χείλη του στο αυτί της. «Θέλω να δω τη γυμνή επιδερμίδα σου να λάμπει στο φεγγαρόφως όσο θα είμαι μέσα σου». Πήρε ένα τμήμα του λοβού της στο στόμα του δαγκώνοντάς το απαλά. Άρχισε να εξερευνά τον λαιμό της, φιλώντας και δαγκώνοντας καθώς ο χτύπος της καρδιάς της αυξανόταν. «Η διακήρυξη του πόθου μου», ψιθύρισε.

Η Τζούλια αφέθηκε στο άγγιγμά του και τελικά πρόσεξε τη μουσική που πλημμύριζε τον χώρο. Η μυρωδιά του Γκάμπριελ, ένα μείγμα μέντας και κολόνιας Aramis, γέμισε τα ρουθούνια της.

Εκείνος την άφησε παρακολουθώντας την όπως μια γάτα παρακολουθεί ένα ποντίκι, καθώς εκείνη έπαιρνε την κουβέρτα.

«Υποθέτω πως ο Γκουίντο ντα Μοντεφέλτρο μπορεί να περιμένει». Η Τζούλια κοίταξε τις σημειώσεις της.

«Είναι πεθαμένος παραπάνω από επτακόσια χρόνια. Θα έλεγα ότι έχει συνηθίσει να περιμένει».

Η Τζούλια τού ανταπέδωσε το χαμόγελο, μετακινώντας την κουβέρτα για να πιάσει το απλωμένο χέρι του.

Καθώς κατέβαιναν τις σκάλες και διέσχιζαν την αυλή, η έκφραση του προσώπου του έγινε παιχνιδιάρικη. «Έχεις ξανακάνει έρωτα σε οπωρώνα;»

Γούρλωσε τα μάτια της και κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Τότε χαίρομαι που είμαι ο πρώτος σου».

Έπιασε πιο σφιχτά το χέρι του. «Είσαι ο τελευταίος μου, Γκάμπριελ. Ο μοναδικός μου».

Εκείνος τάχυνε το βήμα του και άναψε τον φακό μόλις μπήκαν στο δάσος πίσω από το σπίτι. Προχωρούσε μπροστά αποφεύγοντας τις ρίζες και το ανώμαλο έδαφος.

Ήταν Ιούνιος στην Πενσιλβάνια και έκανε πολλή ζέστη. Το δάσος ήταν πυκνό και το στρώμα των φυλλωμάτων δεν άφηνε να περάσει το φως του φεγγαριού και των αστεριών. Ο αέρας ήταν γεμάτος από το βραδινό τραγούδι των πουλιών και των γρύλων.

Σύντομα έφτασαν στο ξέφωτο. Την πράσινη έκταση στόλιζαν αγριολούλουδα. Στην απέναντι άκρη έστεκαν μερικές γέρινες μηλιές. Και στο βάθος, στο σημείο όπου άλλοτε υπήρχε ο παλιός οπωρώνας, τα νέα δέντρα που είχε φυτέψει ο Γκάμπριελ άπλωναν τα κλαδιά τους προς τον ουρανό.

Καθώς πλησίασαν στο κέντρο του ξέφωτου, το σώμα του χαλάρωσε. Υπήρχε κάτι ιερό, κάτι αλλιώτικο σε αυτό το μέρος που τον ηρεμούσε.

Η Τζούλια τον παρακολούθησε να απλώνει προσεκτικά την κουβέρτα πάνω στο παχύ γρασίδι και έπειτα να σβήνει τον φακό. Το σκοτάδι τούς τύλιξε σαν βελούδιнос χιτώνας. Ψηλά στον ουρανό η πανσέληνος έλαμπε και το χλωμό φως της μετρίαζαν πού και πού αραιά σύννεφα. Μια δέσμη αστεριών λαμπύριζε από πάνω τους.

Ο Γκάμπριελ έτριψε τα μπράτσα της ανεβοκατεβάζοντας πάνω τους τις παλάμες του, προτού ιχνηλατήσει με τα δάχτυλά του τη σεμνή λαιμόκοψη του φορέματός της.

«Μου αρέσει αυτό», μουρμούρισε.

Θαύμασε με την ησυχία του την ομορφιά της γυναίκας του που διακρινόταν ακόμα και στις σκιές: την καμπύλη των ζυγωματικών της, το σχήμα του στόματός της, τα μεγάλα, εκφραστικά μάτια της. Σήκωσε το πιγούνι της και ένωσε τα χείλη τους.

Ήταν το φιλί ενός φλογερού εραστή που δήλωνε με το στόμα του ότι την ήθελε. Ο Γκάμπριελ πίεσε το ψηλό κορμί του επάνω στο μικροκαμωμένο σώμα της κι έπλεξε τα δάχτυλά του στα απαλά, καστανά μαλλιά της.

«Κι αν μας δει κάποιος;» έκανε λαχανιασμένα εκείνη προτού τρυπώσει τη γλώσσα της στο στόμα του.

Το εξερεύνσε με ζήλο μέχρι που εκείνος αποτραβήχτηκε.

«Το δάσος είναι ιδιωτικό. Και όπως ανέφερες, είναι σκοτεινά». Τα χέρια του βρήκαν τη μέση της και απλώθηκαν στη βάση της πλάτης της. Χάιδεψε το σημείο όπου βρίσκονταν τα λακκάκια της, σαν να επρόκειτο για ορδόσημα που τον ευχαριστούσαν, προτού φέρει τα χέρια του στους ώμους της. Χωρίς καθυστέρηση, της έβγαλε με αργές κινήσεις το φόρεμα πετώντας το στην κουβέρτα. Κατόπιν, ξεκούμπωσε το σουτιέν της με μια απλή κίνηση των δαχτύλων του.

Εκείνη γέλασε με την έμπειρη κίνησή του και κράτησε το σου-

τιέν στο στήθος της. Ήταν από μαύρη, διάφανη δαντέλα. «Είσαι πολύ καλός σ' αυτό», παρατήρησε.

«Σε ποιο;» Τα μεγάλα χέρια του έπιασαν τα στήθη της πάνω από το σουτιέν.

«Στο ξεκούμπωμα σουτιέν στο σκοτάδι».

Η σιωπή του Γκάμπριελ ήχησε γύρω τους. Δεν ήθελε να του θυμίζουν το παρελθόν του.

Η Τζούλια σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της για να αποθέσει ένα φιλί στογωνιώδες σαγόνι του. «Δεν παραπονιέμαι. Στο κάτω κάτω, εγώ απολαμβάνω τις δεξιότητές σου».

Έπειτα από αυτό, εκείνος χαϊδεψε τα στήθη της πάνω από τη δαντέλα. «Παρόλο που μ' αρέσουν τα εσώρουχά σου, Τζουλιάν, σε προτιμώ γυμνή».

«Δεν είμαι σίγουρη γι' αυτό». Η Τζούλια κοίταξε πάνω από τον ώμο του σαρώνοντας την περίμετρο του ξέφωτου. «Όλο νομίζω πως κάποιος θα μας διακόψει».

«Κοίταξέ με».

Τα μάτια της συνάντησαν τα δικά του.

«Δεν υπάρχει κανένας άλλος εδώ εκτός από εμάς. Και αυτό που βλέπω μου κόβει την ανάσα». Με ακόμα μια προκλητική κίνηση, τα χέρια του άφησαν τα στήθη της για να χαϊδέψουν τους λόφους και τις κοιλάδες της σπονδυλικής της στήλης προτού καλύψουν τους γοφούς της. Οι αντίχειρές του έμειναν μετέωροι πάνω από το δέρμα της. «Θα σε σκεπάσω».

«Με τι; Με την κουβέρτα;»

«Με το σώμα μου. Ακόμα και αν πέσει κάποιος πάνω μας, δε θ' αφήσω κανέναν να σε δει. Σ' το υπόσχομαι».

Οι άκρες των χειλιών της σηκώθηκαν προς τα πάνω. «Σκέφτεσαι τα πάντα».

«Αρκεί να σκεφτώ εσένα. Εσύ είσαι τα πάντα». Ο Γκάμπριελ πήρε τα χεϊλή που του προσφέρονταν και με μεγάλη προσοχή απομάκρυνε αργά το σουτιέν από το σώμα της. Τη φίλησε βαθιά, αργά, εξερευνώντας το στόμα της προτού της βγάλει και το σλιπάκι.

Τώρα στεκόταν μπροστά του ολόγυμνη στον οπωρώνα τους. Ω Θεοί του σεξ στον οπωρώνα, σκέφτηκε εκείνη. Σας παρακαλώ, μην αφήσετε κανέναν να μας διακόψει. Στη συνέχεια του έβγαλε

ανυπόμονα το πουνκάμισο, παίζοντας με τις λίγες τρίχες στο στήθος του, προτού γλιστρήσει τα δάχτυλά της στους κοιλιακούς του για να ξεκουμπώσει τη ζώνη του.

Όταν έμειναν και οι δύο γυμνοί, εκείνος τύλιξε τα μπράτσα του γύρω της κι εκείνη αναστέναξε.

«Ευτυχώς που κάνει ζέστη απόψε», της ψιθύρισε. «Γιατί φέραμε μόνο μια κουβέρτα».

Χαμογελώντας, η Τζούλια ξάπλωσε κι εκείνος την κάλυψε με το σώμα του. Τα γαλάζια μάτια του βυθίστηκαν στα δικά της καθώς έκλεινε το πρόσωπό της στα χέρια του.

«To the Nuptial Bowre I led her blushing like the Morn: all Heav'n, And happie Constellations on that houre».

«Χαμένος Παράδεισος», ψιθύρισε εκείνη χαϊδεύοντας τα λίγων ημερών γένια στο πιγούνι του. «Όμως σ' αυτό το μέρος μόνο τον Παράδεισο που βρήκαμε μπορώ να σκεφτώ».

«Εδώ έπρεπε να είχαμε παντρευτεί. Εδώ έπρεπε να είχαμε κάνει έρωτα για πρώτη φορά».

Έπλεξε τα δάχτυλά της στα μαλλιά του.

«Είμαστε εδώ τώρα».

«Εδώ ανακάλυψα την αληθινή ομορφιά».

Τη φίλησε ξανά, ενώ τα χέρια του τη χάιδευαν απαλά. Η Τζούλια ανταποκρίθηκε και το πάθος τους φούντωσε και θέριψε.

Στους μήνες μετά τον γάμο τους, η επιθυμία του ενός για τον άλλο όπως και η γλυκύτητα του ζευγαρώματός τους δεν είχαν καταλαγιάσει. Οι κουβέντες παραχώρησαν τη θέση τους στην κίνηση, στο άγγιγμα και στη χαρά του σωματικού έρωτα.

Ο Γκάμπριελ ήξερε τη γυναίκα του – ήξερε πότε ήταν ερεθισμένη και έτοιμη, πότε αδημονούσε και τελείωνε. Έκαναν έρωτα μες στη νύχτα περιτριγυρισμένοι από το σκοτάδι και τα γεμάτα ζωή φυτά.

Στην άκρη του ξέφωτου, οι γέρικες μηλιές που είχαν παρακολουθήσει την αγνή αγάπη τους στο παρελθόν απέστρεψαν ευγενικά το βλέμμα.

Όταν επιτέλους ξαναβρήκαν την αναπνοή τους, η Τζούλια έμεινε ξαπλωμένη να θαυμάζει τα αστέρια.

«Έχω κάτι για σένα». Ο Γκάμπριελ έπιασε τον φακό και τον

χρησιμοποίησε για να βρει το παντελόνι του. Όταν επέστρεψε δίπλα της, πέρασε κάτι κρύο στον λαιμό της.

Η Τζούλια κοίταξε προς τα κάτω και είδε ένα κολιέ φτιαγμένο από κρίκους. Από αυτό κρέμονταν τρία φυλαχτά – μια καρδιά, ένα μήλο και ένα βιβλίο. «Είναι όμορφο». Εισέπνευσε αγγίζοντας με τα δάχτυλά της ένα ένα τα φυλαχτά.

«Ήρθε απ' το Λονδίνο. Οι κρίκοι και τα φυλαχτά είναι ασημένια, εκτός από το μήλο, που είναι φτιαγμένο από χρυσό. Συμβολίζει την ημέρα της γνωριμίας μας».

«Και το βιβλίο;»

«Έχει στο εξώφυλλο χαραγμένη τη λέξη *Δάντης*».

Τον κοίταξε ντροπαλά. «Μήπως έχουμε κάποια επέτειο που ξεχνάω;»

«Όχι, απλώς μου αρέσει να σου χαρίζω πράγματα».

Η Τζούλια τον φίλησε βαθιά κι εκείνος την ξάπλωσε αφήνοντας πάλι τον φακό στην άκρη.

Όταν χωρίστηκαν, ο Γκάμπριελ ακούμπησε την παλάμη του στην επίπεδη κοιλιά της και έφερε τα χείλη του στο κοίλωμα που βρισκόταν ακριβώς πάνω από τον αντίχειρά του.

«Θέλω να βάλω το παιδί μου εδώ».

Καθώς τα λόγια του αντήχησαν στο ξέφωτο, η Τζούλια πάγωσε. «Τι;»

«Θα ήθελα να κάνω ένα παιδί μαζί σου».

Κράτησε την αναπνοή της. «Τόσο σύντομα;»

Ο αντίχειράς του κινήθηκε πάνω στο δέρμα της. «Ποτέ δεν ξέρει κανείς πόσο χρόνο έχει».

Η Τζούλια σκέφτηκε την Γκρέις, τη θετή μητέρα του, και τη βιολογική μητέρα της, τη Σάρον. Και οι δύο είχαν πεθάνει νέες, αλλά υπό πολύ διαφορετικές συνθήκες.

«Ο Δάντης έχασε τη Βεατρίκη όταν εκείνη ήταν είκοσι τεσσάρων», συνέχισε ο Γκάμπριελ. «Αν σε έχανα, θα διαλυόμουν».

Η Τζούλια άπλωσε το χέρι για να αγγίξει το απαλό λακκάκι στο σαγόνι του. «Μη μιλάς για θάνατο. Όχι εδώ, που μόλις γιορτάσαμε τη ζωή και τον έρωτα».

Ο Γκάμπριελ απόθεσε φιλία μετάνοιας στην κοιλιά της προτού ξαπλώσει στο πλάι.

«Κοντεύω να ξεπεράσω τα χρόνια της Βεατρίκης και είμαι υγιής». Ακούμπησε το χέρι της στο στέρνο του πάνω από το τατουάζ του κι άγγιξε το όνομα στη ματωμένη καρδιά. «Έχεις άγχος εξαιτίας της Μάγια;»

Το πρόσωπο του Γκάμπριελ σκλήρυνε. «Όχι».

«Δεν πειράζει, αν συμβαίνει κάτι τέτοιο».

«Ξέρω ότι είναι ευτυχισμένη».

«Κι εγώ το πιστεύω αυτό». Η Τζούλια δίστασε σαν να ετοιμαζόταν να πει κάτι ακόμα.

«Τι είναι;»

«Σκεφτόμουν τη Σάρον».

«Και;»

«Δεν υπήρξε σπουδαίο πρότυπο μητέρας».

Ο Γκάμπριελ έσκυψε και τη φίλησε ανάλαφρα. «Εσύ θα γίνεις εξαιρετική μητέρα. Ξέρεις ν' αγαπάς, είσαι υπομονετική και καλοσυνάτη».

«Δε θα είχα ιδέα για το τι πρέπει να κάνω».

«Αυτό θα το βρίσκαμε μαζί. Κανονικά, εγώ θα 'πρεπε ν' ανησυχώ. Οι βιολογικοί γονείς μου ήταν ο ορισμός της δυσλειτουργικής σχέσης και η ηθική δεν κυριαρχούσε ακριβώς στη ζωή μου».

Η Τζούλια κούνησε το κεφάλι της. «Τα πας πολύ καλά με τον μικρό της Τάμι. Ακόμα και ο αδελφός σου το παραδέχεται. Αλλά είναι πολύ νωρίς για να κάνουμε μωρό, Γκάμπριελ. Είμαστε παντρεμένοι μόνο έξι μήνες. Κι εγώ θέλω να τελειώσω το διδακτορικό μου».

«Συμφώνησα όσον αφορά αυτό, αν θυμάσαι». Χάιδεψε με το δάχτυλό του την καμπύλη των πλευρών της.

«Ο έγγαμος βίος είναι υπέροχος, αλλά περνάμε μια περίοδο προσαρμογής. Και οι δυο μας».

Εκείνος σταμάτησε αυτό που έκανε. «Σύμφωνοι. Αλλά πρέπει να μιλήσουμε για το μέλλον. Θα ήταν καλύτερο να συζητήσω το συντομότερο με τον γιατρό μου. Έχει περάσει τόσος καιρός από τότε που έκανα την αγγειεκτομή, που η αναστροφή της μπορεί να μην είναι δυνατή».

«Υπάρχουν κι άλλοι τρόποι για να κάνει κανείς οικογένεια. Μπορούμε να συζητήσουμε άλλες ιατρικές επιλογές. Θα μπορού-

σαμε να υιοθετήσουμε ένα παιδί από το ορφανοτροφείο των Φραγκισκανών στη Φλωρεντία. Όταν είναι η κατάλληλη στιγμή». Η έκφρασή της πρόδιδε την ελπίδα της.

Ο Γκάμπριελ απομάκρυνε μια τούφα μαλλιών από το πρόσωπό της. «Μπορούμε να τα κάνουμε όλα αυτά. Σκοπεύω να σε πάω στην Ούμπρια μετά το συνέδριο, πριν πάμε στην έκθεση στη Φλωρεντία. Αλλά όταν θα επιστρέψουμε από την Ευρώπη, θα ήθελα να μιλήσω με τον γιατρό μου».

«Εντάξει».

Την έφερε από πάνω του. Ένας παράξενος ηλεκτρισμός διαπέρασε την επιδερμίδα τους όταν την έπιασε από τους γοφούς.

«Όταν θα είσαι έτοιμη, θ' αρχίσουμε να προσπαθούμε».

Εκείνη του χαμογέλασε. «Καλό θα ήταν να προετοιμαστούμε κάνοντας εξάσκηση».

«Συμφωνώ απολύτως».

Η Τζούλια ξύπνησε απότομα νωρίς το επόμενο πρωί. Δεν είχε ακόμα χαράξει και το υπνοδωμάτιο ήταν ήσυχο, ενώ τη σιωπή έσπαγε μόνο ο ήχος της ρυθμικής αναπνοής του Γκάμπριελ και το μακρινό τιτίβισμα των πουλιών απ' έξω.

Η Τζούλια έσφιξε το σεντόνι στο γυμνό στέρνο της και έκλεισε τα μάτια προσπαθώντας να ηρεμήσει την αναπνοή της. Το γεγονός αυτό και μόνο κατέστησε ακόμα πιο ζωντανές τις εικόνες από τον εφιάλτη της.

Βρισκόταν στο Χάρβαρντ και έτρεχε στον χώρο του πανεπιστημίου αναζητώντας την αίθουσα των γενικών εξετάσεων για το διδακτορικό της. Σταματούσε το ένα άτομο μετά το άλλο ικετεύοντάς τα να τη βοηθήσουν, αλλά κανένας δε φαινόταν να ξέρει πού διεξάγονταν οι εξετάσεις.

Άκουσε κλάματα και έντρομη ανακάλυψε ένα βρέφος στην αγκαλιά της. Έσφιξε το παιδί στο στήθος της προσπαθώντας να το κάνει να σωπάσει, αλλά εκείνο δε σταματούσε να κλαίει.

Ξαφνικά, βρέθηκε να στέκεται μπροστά στον δόκτορα Μάθιους, τον πρόεδρο του τμήματος. Μια μεγάλη επιγραφή στα αριστερά του υποδείκνυε ότι οι γενικές εξετάσεις λάμβαναν χώρα στην αίθουσα πίσω του. Δεν την άφησε να μπει με το επιχείρημα ότι δεν επιτρέπονταν τα παιδιά.

Εκείνη προσπάθησε να τον μεταπεισεί. Του υποσχέθηκε ότι δε θα άφηνε το μωρό να κλάψει. Τον ικέτεψε να της δώσει μια ευκαιρία. Όλες οι ελπίδες και τα όνειρά της για την ολοκλήρωση του διδακτορικού της και για την απόκτηση εξειδίκευσης στον Δάντη εξαρτιόνταν από τις εξετάσεις. Αν δε συμμετείχε σε αυτές, θα την έδιωχναν από το πρόγραμμα.

Εκείνη τη στιγμή το μωρό στην αγκαλιά της άρχισε να κλαίει

γοερά. Ο δόκτωρ Μάθιους συνοφρυώθηκε και της έδειξε τις σκάλες εκεί δίπλα διατάζοντάς τη να φύγει.

Ένα μπράτσο γλίστρησε γύρω από το κορμί της αγκαλιάζοντάς την. Κοίταξε τον Γκάμπριελ που ακόμα κοιμόταν. Κάτι μέσα στον ύπνο του τον έσπρωξε να την παρηγορήσει. Τον παρακολούθησε με ανάμεικτα συναισθήματα αγάπης και άγχους, με το κορμί της ακόμα να τρέμει από τον εφιάλτη.

Πήγε στο μπάνιο, άναψε τα φώτα και άνοιξε το ντους. Έλπιζε πως το ζεστό νερό θα την ηρεμούσε. Οπωσδήποτε, το φως του μπάνιου βοήθησε να διαλυθεί κάπως το σκοτάδι μέσα της. Όσο στεκόταν κάτω από την ντουζιέρα, προσπάθησε να ξεχάσει τον εφιάλτη και τις άλλες ανησυχίες που αγωνίζονταν να βγουν στην επιφάνεια – τη διάλεξή της, την επικείμενη επίσκεψη της οικογένειάς τους, την ξαφνική βιασύνη του Γκάμπριελ να κάνουν μωρό...

Τα δάχτυλά της ακούμπησαν το ασημένιο κολιέ που κρεμόταν από τον λαιμό της. Ήξερε ότι ο Γκάμπριελ ήθελε να κάνουν παιδιά μαζί. Το είχαν συζητήσει πριν από τον αρραβώνα τους. Αλλά είχαν συμφωνήσει να περιμένουν μέχρι να αποφοιτήσει. Και η αποφοίτησή της απείχε ακόμα πέντε με έξι χρόνια.

Γιατί θίγει το θέμα των παιδιών τώρα;

Είχε αρκετό άγχος με τις σπουδές της. Τον Σεπτέμβριο θα ξεκινούσε μαθήματα και θα ετοιμαζόταν για τις γενικές εξετάσεις, οι οποίες θα έπρεπε να ολοκληρωθούν τον επόμενο χρόνο.

Πιο πιεστική ήταν η διάλεξή της, την οποία θα έδινε στην Οξφόρδη σε μερικές εβδομάδες. Η Τζούλια είχε ολοκληρώσει μια εργασία για τον Γκουίντο ντα Μοντεφέλτρο στο σεμινάριο μεταπτυχιακών φοιτητών της δόκτορος Μαρινέλι το προηγούμενο εξάμηνο. Η καθηγήτρια ενθουσιάστηκε τόσο πολύ με την εργασία της, ώστε την ανέφερε στη δόκτορα Πίκτον, η οποία ενθάρρυνε την Τζούλια να παρουσιάσει ένα απόσπασμά της στο συνέδριο.

Η Τζούλια ήταν πανευτυχής όταν έγινε δεκτή η αίτηση σχετικά με την εργασία της. Αλλά η σκέψη πως θα στεκόταν μπροστά σε μια αίθουσα γεμάτη ειδικούς στον Δάντη και θα τους μιλούσε για θέματα τα οποία εκείνοι γνώριζαν πολύ καλύτερα ήταν τρομακτική.

Και τώρα ο Γκάμπριελ ήθελε να αναστρέψει την αγγειεκτομή του, όταν θα επέστρεφαν από την Ευρώπη τον Αύγουστο.

Κι αν η αναστροφή της αγγειεκτομής είναι επιτυχής;

Οι τύψεις την κατέκλυσαν. Φυσικά και ήθελε να κάνει το παιδί του. Και ήξερε ότι η αναστροφή της αγγειεκτομής ήταν κάτι περισσότερο από μια σωματική διαδικασία. Θα είχε συμβολικό χαρακτήρα – θα σήμαινε ότι είχε επιτέλους συγχωρήσει τον εαυτό του για όσα συνέβησαν στην Πολίνα και τη Μάγια. Ότι είχε αρχίσει επιτέλους να πιστεύει πως άξιζε να γίνει πατέρας και να μεγαλώσει παιδιά.

Είχαν προσευχηθεί να κάνουν παιδιά. Μετά τον γάμο τους, είχαν πάει στην κρύπτη του Αγίου Φραγκίσκου και είπαν αυθόρμητα προσευχές ζητώντας από τον Θεό να ευλογήσει τον γάμο τους και να τους χαρίσει παιδιά.

Αν ο Θεός θέλει να εκπληρώσει τις προσευχές μας, μπορώ εγώ να πω «περίμενε»;

Η Τζούλια ανησυχούσε πως σκεφτόταν εγωιστικά. Ίσως θα έπρεπε προτεραιότητά της να ήταν η απόκτηση ενός παιδιού και όχι η εκπαίδευση και οι φιλοδοξίες της. Το Χάρβαρντ δε θα πήγαινε πουθενά. Πολύς κόσμος επέστρεφε στο πανεπιστήμιο έχοντας κάνει οικογένεια.

Κι αν ο Γκάμπριελ δε θέλει να περιμένουμε;

Είχε δίκιο όταν είπε ότι η ζωή είναι μικρή. Το αποδείκνυε εξάλλου η απώλεια της Γκρέις. Μόλις ο Γκάμπριελ ήταν σίγουρος ότι μπορούσε να γίνει πατέρας, το πιθανότερο ήταν πως θα ήθελε αυτό να γίνει άμεσα. Πώς μπορούσε εκείνη να του πει όχι;

Ο Γκάμπριελ έμοιαζε με φωτιά που καταβρόχθιζε τα πάντα. Το πάθος του, οι επιθυμίες του, όλα φαίνονταν να καταπίνουν τις επιθυμίες όσων βρίσκονταν κοντά του. Κάποτε της είχε πει ότι ήταν η μοναδική γυναίκα που του είχε πει όχι. Και μάλλον αυτό ήταν ακριβές.

Η Τζούλια ανησυχούσε για την ικανότητά της να πει όχι στις βαθύτερες επιθυμίες του. Την κατέκλυζε η ανάγκη να τον ευχαριστεί, να τον κάνει ευτυχισμένο και, για να το πετύχει αυτό, μπορούσε να θυσιάσει τη δική της ευτυχία.

Όσο μεγάλωνε, δεν είχε πολλά πράγματα. Ήταν φτωχή και παραμελημένη όταν ζούσε με τη Σάρρον στο Σεντ Λούις. Αλλά είχε ξεχωρίσει στο σχολείο. Η εξυπνάδα και η πειθαρχία της την εί-

χαν βοηθήσει πολύ όσο σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο Σεντ Τζόζεφ και στο Πανεπιστήμιο του Τορόντο.

Το πρώτο έτος της στο Χάρβαρντ ήταν επιτυχημένο. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να τα παρατήσει ή να εγκαταλείψει τις σπουδές της. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να κάνει παιδί.

Η Τζούλια κάλυψε το πρόσωπό της με τα χέρια της και προσεχγήθηκε για δύναμη.

Λίγες ώρες αργότερα, ο Γκάμπριελ μπήκε στην κουζίνα κρατώντας τα αθλητικά παπούτσια και τις κάλτσες του. Φορούσε ένα T-shirt με τη στάμπα του Χάρβαρντ και σορτς και ετοιμαζόταν να πάρει ένα μπουκάλι με νερό από το ψυγείο, όταν είδε την Τζούλια να κάθεται στη νησίδα της κουζίνας έχοντας το κεφάλι μέσα στα χέρια της.

«Εδώ είσαι». Άφησε κάτω τα παπούτσια και τις κάλτσες του και τη χαιρέτησε με ένα έντονο φιλί. «Αναρωτιόμουν πού είχες πάει». Πρόσεξε τα κουρασμένα μάτια της και τους μαύρους κύκλους από κάτω. Η Τζούλια φαινόταν στενοχωρημένη. «Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα. Μόλις καθάρισα την κουζίνα και το ψυγείο και τώρα ετοιμάζω τον κατάλογο για το σούπερ μάρκετ». Έδειξε μια μεγάλη κόλα χαρτί, την οποία είχε γεμίσει με τα καλλιγραφικά γράμματά της. Δίπλα της υπήρχε ένα μισοάδειο φλιτζάνι με παγωμένο καφέ μαζί με έναν εξίσου μεγάλο κατάλογο με δουλειές που έπρεπε να γίνουν.

Ο Γκάμπριελ κοίταξε τριγύρω την κουζίνα, η οποία άστραφτε. Ακόμα και το πάτωμα ήταν πεντακάθαρο. «Είναι επτά η ώρα. Δεν είναι λίγο νωρίς για δουλειές;»

«Έχω πολλά να κάνω». Δεν ακουγόταν και πολύ κεφάτη.

Ο Γκάμπριελ έπιασε το χέρι της και χάιδεψε την παλάμη της με τον αντίχειρά του. «Φαίνεσαι κουρασμένη. Δεν κοιμήθηκες καλά;»

«Ξύπνησα νωρίς και δεν μπορούσα να ξανακοιμηθώ. Πρέπει να ετοιμάσω τα υπνοδωμάτια και να καθαρίσω τα μπάνια. Μετά, πρέπει να πάω για ψώνια και να σκεφτώ το μενού. Και...» Αναστέναξε βαριά.

«Και;» την παρότρυνε ο Γκάμπριελ κατεβάζοντας το κεφάλι

του ώστε να συναντήσει τα μάτια της, τα οποία είχαν πέσει στον κατάλογο με τις δουλειές.

«Πρέπει να ξεκινήσω. Δεν έχω ντυθεί ακόμα». Έπιασε τις άκρες της γαλάζιας μεταξωτής ρόμπας της και ετοιμάστηκε να σηκωθεί.

Ο Γκάμπριελ τη σταμάτησε. «Τίποτα δεν πρέπει να κάνεις. Είπα ότι θα βρω κάποιον για να καθαρίσει το σπίτι και θα το κάνω». Έδειξε προς τη λίστα με τα ψώνια. «Θα πάω εγώ στο σούπερ μάρκετ μετά το τρέξιμο».

Οι ώμοι της χαλάρωσαν ελαφρώς. «Αυτό θα βοηθήσει. Σ' ευχαριστώ».

Έκλεισε με το χέρι του το μάγουλό της. «Γύρνα στο κρεβάτι. Φαίνεσαι εξουθενωμένη».

«Υπάρχουν ακόμα πάρα πολλά που πρέπει να γίνουν», ψιθύρισε εκείνη.

«Θα τα κάνω εγώ. Εσύ πρέπει να δουλέψεις επάνω στη διάλεξή σου». Της χαμογέλασε. «Αλλά πρώτα κοίταξε να κοιμηθείς. Το κουρασμένο μυαλό δε λειτουργεί πολύ καλά». Τη φίλησε ακόμα μια φορά και την οδήγησε στο επάνω πάτωμα. Τράβηξε τα σκεπάσματα του κρεβατιού τους και την παρακολούθησε να βολεύεται προτού τη σκεπάσει. «Το ξέρω ότι αυτή είναι η πρώτη φορά που έχουμε επισκέπτες. Δεν περιμένω από εσένα να κάνεις την οικιακή βοηθό. Και σε καμία περίπτωση δε θέλω η παρουσία των συγγενών μας να σε κάνει να χάσεις την προθεσμία σου. Δούλεψε στο γραφείο το υπόλοιπο της μέρας. Ξέχνα όλα τα άλλα. Θα τα τακτοποιήσω εγώ». Πίεσε τα χείλη του στο μέτωπό της και έσβησε το φως αφήνοντας την Τζούλια να κοιμηθεί.

Ο Γκάμπριελ συνήθως άκουγε μουσική όσο έκανε τζόγκινγκ, αλλά αυτό το πρωί το μυαλό του ήταν αλλού. Η Τζουλιάν πιεζόταν· ήταν προφανές. Δε συνήθιζε να ξυπνάει νωρίς και η όψη της εκείνο το πρωινό μαρτυρούσε ότι είχε ξυπνήσει ώρες πριν. Ίσως δεν έπρεπε να είχαν προσκαλέσει τους συγγενείς τους πριν από το συνέδριο όπου θα συμμετείχε η Τζούλια. Επειδή όμως θα πήγαιναν στην Ιταλία για το μεγαλύτερο μέρος του καλοκαιριού, αυτή ήταν

η μοναδική περίοδος που θα μπορούσαν να βρεθούν όλοι μαζί.

Είχε ξεχάσει πόσο χρόνο έπρεπε να διαθέσει κανείς όταν είχε καλεσμένους. Εκείνος ποτέ δεν προσκαλούσε περισσότερα από ένα ή δύο άτομα ταυτόχρονα, και πάλι είχε τη βοήθεια μιας οικιακής βοηθού και ενός τραπεζικού λογαριασμού που του επέτρεπε να βγάζει έξω για φαγητό τους προσκεκλημένους του.

Την καημένη την Τζουλιάν. Ο Γκάμπριελ θυμήθηκε την εποχή που ήταν εκείνος φοιτητής στο Χάρβαρντ: πώς οι διακοπές δεν ήταν ποτέ αληθινές διακοπές, μια και πάντα έπρεπε κάτι να μελετήσει, να προχωρήσει στις ξένες γλώσσες και να προετοιμαστεί για τις επικείμενες εξετάσεις. Χαιρόταν που είχε ολοκληρώσει τις σπουδές του. Δε θα αντάλλασσε για τίποτα στον κόσμο τη θέση του με αυτή της Τζούλια. Ειδικά αφού αντιμετώπισε την πίεση του διδακτορικού προγράμματος με το ποτό, την κοκαΐνη και την Π...

Ο Γκάμπριελ σκόνταψε καθώς η μύτη του παπουτσιού του βρήκε στο πεζοδρόμιο και παραλίγο να έπεφτε. Κατάφερε όμως να ανακτήσει γρήγορα την ισορροπία του και ξαναβρήκε τον ρυθμό του, πιέζοντας τον εαυτό του να συγκεντρωθεί σε αυτό που έκανε.

Δεν του άρεσε να σκέφτεται τα χρόνια του στο Χάρβαρντ. Αφότου μετακόμισε πάλι στο Κέιμπριτζ, είχε βιώσει τόσο έντονα φλας μπακ σχετικά με τα ναρκωτικά, ώστε θα ορκιζόταν ότι μπορούσε ακόμα και να αισθάνεται την κοκαΐνη να μπαίνει στα ρουθούνια του. Μπορεί να οδηγούσε σε κάποιο δρόμο ή να έμπαινε σε κάποιο κτίριο του πανεπιστημίου και να ένιωθε μια λαχτάρα για κοκαΐνη τόσο μεγάλη που του προκαλούσε πόνο.

Μέχρι στιγμής, με τη βοήθεια του Θεού, είχε αντισταθεί. Οπωσδήποτε, οι εβδομαδιαίες συναντήσεις του με τους Ανώνυμους Ναρκομανείς τον είχαν βοηθήσει, όπως εξάλλου και οι μηνιαίες συναντήσεις με τον ψυχοθεραπευτή του. Και φυσικά υπήρχε και η Τζουλιάν.

Ο Γκάμπριελ μπορεί να ανακάλυψε την ανώτατη δύναμη στην Ασίζη την προηγούμενη χρονιά, ωστόσο η Τζουλιάν ήταν ο φύλακας άγγελός του. Τον αγαπούσε, τον ενέπνεε, έκανε το σπίτι του αληθινό σπιτικό. Αλλά δεν μπορούσε να απαλλαγεί από τον φόβο ότι ο Παράδεισος του είχε χαμογελάσει για λίγο προτού του τη στερήσει για πάντα.

Ο Γκάμπριελ είχε αλλάξει με μύριους τρόπους από τότε που ήταν φοιτητή του η Τζουλιάν. Αλλά ακόμα δεν είχε εγκαταλείψει την πεποίθησή του ότι δεν του άξιζε να είναι για πάντα ευτυχισμένος. Όπως είχε επισημάνει και ο ψυχοθεραπευτής του, ο Γκάμπριελ λειτουργούσε με βάση ένα μοτίβο αυτοϋπονόμευσης.

Η θετή μητέρα του, η Γκρέις, είχε πεθάνει από καρκίνο πριν από περίπου δύο χρόνια. Ο άκαιρος θάνατός της συμβόλιζε τη συντομία και την αβεβαιότητα της ζωής. Αν έχανε ποτέ την Τζουλιάν...

Αν είχες ένα παιδί μαζί της, δε θα την έχανε ποτέ, ψιθύρισε μια σταθερή φωνούλα στο αυτί του.

Ο Γκάμπριελ τάχυνε το βήμα του. Η φωνή είχε δίκιο, αλλά δε διατύπωνε τον βασικό λόγο που ήθελε να κάνει ένα μωρό με την Τζουλιάν. Ήθελε μια οικογένεια στην οποία θα υπήρχαν και παιδιά – μια ζωή γεμάτη γέλιο, μια ζωή κατά την οποία θα γνώριζε ότι θα μπορούσε να διορθώσει τα λάθη που είχαν κάνει οι δικοί του γονείς.

Δεν είχε μιλήσει για αυτές τις αγωνίες του στη γυναίκα του. Είχε κι εκείνη τις δικές της έγνοιες και δεν ήθελε να την επιβαρύνει περισσότερο. Θα ανησυχούσε για τους εθισμούς και τους φόβους του και ήδη της είχε προκαλέσει αρκετό πόνο.

Όσο ο Γκάμπριελ έκανε τζόγκινγκ ακολουθώντας τη γνώριμη διαδρομή στην παλιά γειτονιά του, άρχισε να αναρωτιέται γιατί ήταν τόσο αποκαρδιωμένη εκείνο το πρωινό. Είχαν περάσει μια απίθανη βραδιά οι δυο τους, γιορτάζοντας τον έρωτά τους στον οπωρώνα και αργότερα στο κρεβάτι. Έστυψε το μυαλό του προσπαθώντας να ανακαλύψει αν είχε κάνει κάτι που την πλήγωσε. Αλλά η ερωτική πράξη ήταν, ως συνήθως, γεμάτη πάθος και συνάμα τρυφερότητα.

Υπήρχε τουλάχιστον ένα πράγμα που θα μπορούσε να την επηρεάσει και ο Γκάμπριελ βλαστήμησε τον εαυτό του που δεν το σκέφτηκε νωρίτερα. Η Τζουλιάν πάντοτε είχε άγχος όταν ερχόταν στο Σέλινσγκροουθ. Πριν από ενάμιση χρόνο, ο πρώην φίλος της, ο Σάιμον, είχε μπει στο σπίτι του πατέρα της και της είχε επιτεθεί. Στη συνέχεια, η νυν φιλενάδα του, η Νάταλι, είχε βρει την Τζούλια σε ένα τοπικό εστιατόριο και την είχε απειλήσει λέγοντας πως θα έδινε στη δημοσιότητα πρόστυχες φωτογραφίες της αν δεν απέσυρε την καταγγελία για επίθεση.

Η Τζουλιάν είχε πείσει τη Νάταλι ότι δεν τη συνέφερε να δώσει στη δημοσιότητα τις φωτογραφίες αυτές, μια και θα προκαλούσαν ζημιά και στον Σάιμον. Ο πατέρας του ήταν γερουσιαστής, που είχε ξεκινήσει προεκλογική εκστρατεία για πρόεδρος και η Νάταλι εργαζόταν στην εκστρατεία αυτή.

Τότε ο Γκάμπριελ είχε κρατήσει για τον εαυτό του τις σκέψεις του σχετικά με την επιτυχία της Τζούλια. Ήξερε ότι άπαξ και ένα άτομο άρχιζε να κάνει εκβιασμούς, το άτομο αυτό θα συνέχιζε να προσπαθεί να κερδίσει όλο και περισσότερα από αυτούς.

Ο Γκάμπριελ βλαστήμησε πάλι, ενώ τώρα έτρεχε υπερβολικά γρήγορα, σαν να 'θελε να τιμωρήσει τον εαυτό του. Δεν είχε πει ποτέ στην Τζούλια τι είχε κάνει. Και δεν ήθελε να το κάνει τώρα. Αλλά, αν εκείνη ανησυχούσε για τον Σάιμον και τη Νάταλι, τότε ίσως είχε έρθει η ώρα να της πει την αλήθεια...

Όταν ο Γκάμπριελ επέστρεψε από το τζόγκινγκ, η Τζούλια κοιμόταν. Χαμογέλασε καθώς πρόσεξε ότι τα γυμνά πόδια της ήταν έξω από τα σκεπάσματα. Της Τζούλια δεν της άρεσε να ξεσπώνονται τα πόδια της κι έτσι τα είχε βγάλει από τα σκεπάσματα, τα οποία κατά τα άλλα την κάλυπταν.

Σκύβοντας κάλυψε με τις κουβέρτες τα πόδια της και προχώρησε στο ντους. Αφού ντύθηκε, της έριξε μια ματιά, αλλά εκείνη ακόμα κοιμόταν. Κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες, πήρε τους καταλόγους της από την κουζίνα και κατευθύνθηκε στο Range Rover. Αν στεκόταν τυχερός, θα κατάφερε να τελειώσει τα ψώνια και να βρει οικιακή βοηθό προτού εκείνη ξυπνήσει.

Στις έντεκα η ώρα εκείνο το βράδυ, η Τζούλια κατέβηκε επιτέλους τις σκάλες. Βρήκε τον Γκάμπριελ να κάθεται στο καθιστικό και να διαβάζει. Καθόταν σε μια δερμάτινη πολυθρόνα με τα πόδια του ανεβασμένα σε ένα σκαμπό και τα μάτια του να κινούνται πίσω από τα γυαλιά του.

«Καλώς την». Την υποδέχτηκε με ένα χαμόγελο κλείνοντας το βιβλίο του.

«Τι διαβάζεις;»

Της έδειξε το εξώφυλλο. Ένα Προσκύνημα.*

«Είναι καλό;»

«Πολύ καλό. Διάβασες ποτέ το Φράνι και Ζούι του Τζ. Ντ. Σάλιντζερ;»

«Πριν από πολύ καιρό. Γιατί;»

«Η Φράνι διαβάζει αυτό το βιβλίο και προβληματίζεται. Από εκεί πρωτοέμαθα γι' αυτό.»

«Τι θέμα έχει;» Πήρε στα χέρια της το βιβλίο και κοίταξε το οπισθόφυλλο.

«Μιλάει για έναν ορθόδοξο Ρώσο που προσπαθεί να μάθει τι σημαίνει να προσεύχεται κανείς ασταμάτητα.»

Η Τζούλια σήκωσε το ένα φρύδι. «Και;»

«Και το διαβάζω για να ανακαλύψω τι έμαθε.»

«Προσεύχεσαι για κάτι;»

Έτριψε το πιγούνι του. «Προσεύχομαι για πολλά πράγματα.»

«Όπως;»

«Να γίνω καλός άνθρωπος, καλός σύζυγος και, κάποια μέρα, καλός πατέρας.»

Η Τζούλια τού χαμογέλασε ελαφρώς και ξανακοίταξε το βιβλίο. «Υποθέτω πως όλοι μας κάνουμε το προσωπικό πνευματικό ταξίδι μας.»

«Κάποιοι από εμάς βρίσκονται πιο μπροστά από άλλους.»

Ακούμπησε κάτω το βιβλίο και χώθηκε στην αγκαλιά του. «Εγώ δεν το σκέφτομαι έτσι. Νομίζω ότι κυνηγάμε τον Θεό μέχρι Εκείνος να μας πιάσει.»

Ο Γκάμπριελ γέλασε. «Όπως στο Ουράνιο Λαγωνικό;**»

«Κάτι τέτοιο.»

«Ένα από τα πράγματα που θαυμάζω περισσότερο σε σένα είναι η συμπόνια σου στις ανθρώπινες αδυναμίες.»

«Έχω κι εγώ τα ελαττώματά μου, Γκάμπριελ. Απλώς είναι

---

* Ρωσικό θρησκευτικό κείμενο του 19ου αιώνα. Δεν έχει μεταφραστεί στα ελληνικά. (Σ.τ.Μ.)

** Ποίημα του Φράνσις Τόμσον. Δεν έχει μεταφραστεί στα ελληνικά. (Σ.τ.Μ.)

κρυμμένα». Έριξε μια ματιά στο δωμάτιο προσέχοντας τα σημάδια της σκούπας στο χαλί και τα πεντακάθαρα έπιπλα. Η ατμόσφαιρα μύριζε λεμόνι και πεύκο. «Το σπίτι είναι τέλειο. Σ' ευχαριστώ που βρήκες κάποιον άλλο να το καθαρίσει. Σήμερα κατάφερα να κάνω πολλή δουλειά».

«Ωραία». Την κοίταξε πάνω από τα γυαλιά του. «Πώς νιώθεις;»

«Πολύ καλύτερα. Σ' ευχαριστώ που έφτιαξες το βραδινό μας». Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του.

«Δεν πεινούσες όταν σου το έφερα επάνω». Πέρασε τα χέρια του στα μαλλιά της.

«Το έφαγα κάποια στιγμή. Συνάντησα ένα πρόβλημα στην εργασία μου, έτσι δεν μπορούσα να σταματήσω αρκετή ώρα για να φάω».

«Μπορώ να βοηθήσω;» Έβγαλε τα γυαλιά του και τα ακούμπησε πάνω στο βιβλίο του.

«Όχι. Δε θέλω κανέναν να σκεφτεί ότι εσύ είσαι ο εγκέφαλος πίσω από την έρευνά μου».

«Δεν είχα τέτοια πρόθεση». Ο Γκάμπριελ ακούστηκε προσβεβλημένος.

«Πρέπει να δουλέψω μόνη μου».

Ο Γκάμπριελ ρουθούνησε. «Νομίζω ότι ανησυχείς υπερβολικά για το τι θα σκεφτούν οι άλλοι».

«Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς», του απάντησε απότομα. «Αν παρουσιάσω ένα κείμενο που δίνει την εντύπωση πως το έγραψες εσύ, ο κόσμος θα το προσέξει. Η Κρίστα Πίτερσον ήδη διέδιδε διάφορα για εμάς. Μου το είπε ο Πολ».

Ο Γκάμπριελ συνοφρυώθηκε. «Η Κρίστα ζηλεύει πολύ. Αντί να πηγαίνει μπροστά, πηγαίνει πίσω τη σταδιοδρομία της. Το Κολούμπια την ανάγκασε να γραφτεί στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα φιλοσοφίας στα ιταλικά. Δεν τη δέχτηκαν κατευθείαν στο διδακτορικό πρόγραμμα. Έχω ήδη μιλήσει με την επικεφαλής του τμήματός της στο Κολούμπια. Μας συκοφαντεί επειδή φοβάται». Αναδεύτηκε στην πολυθρόνα του. «Και τότε μίλησες με τον Πολ;»

«Μου έστειλε μήνυμα μετά το συνέδριο στο οποίο πήγε στο UCLA. Εκεί είδε την Κρίστα και άκουσε τις φήμες που διέδιδε».

«Δε με έχεις αφήσει ακόμα να διαβάσω την εργασία σου. Αν

και, μια και συζητήσαμε τόσο πολύ τον Γκουίντο, είμαι σίγουρος ότι ξέρω τι θα πεις».

Η Τζούλια δάγκωσε την άκρη του νυχιού της, αλλά δε μίλησε.

Εκείνος την αγκάλιασε πιο σφιχτά. «Το βιβλίο μου σε βοήθησε;»

«Ναι, αλλά ακολουθώ άλλη προσέγγιση», του απάντησε αόριστα.

«Αυτό μπορεί ν' αποδειχθεί δίκιο μαχαίρι, Τζουλιάν. Η πρωτοτυπία είναι αξιοθαύμαστη, αλλά ορισμένες φορές υπάρχει λόγος που οι καθιερωμένες οδοί είναι καθιερωμένες».

«Θα σ' αφήσω να τη διαβάσεις αύριο, αν έχεις χρόνο».

«Φυσικά και έχω χρόνο». Άρχισε να τρίβει την πλάτη της. «Για την ακρίβεια, ανυπομονώ να τη διαβάσω. Στόχος μου είναι να σε βοηθήσω, όχι να σου κάνω κακό. Το ξέρεις αυτό, έτσι;»

«Φυσικά». Τον φίλησε ξανά προτού βολευτεί πάνω στο στήθος του. «Ανησυχώ απλώς για το ποια θα είναι η γνώμη σου».

«Θα σου μιλήσω με ειλικρίνεια και θα σε στηρίξω. Σ' το υπόσχομαι».

«Αυτό ελπίζω κι εγώ». Του χαμογέλασε. «Τώρα θέλω να με πας στο κρεβάτι και να μου φτιάξεις τη διάθεση».

Μισόκλεισε τα μάτια σκεφτικά. «Και τι πρέπει να κάνω για να φτιάξει η διάθεσή σου;»

«Να με κάνεις να ξεχάσω τα προβλήματά μου βασανίζοντάς με με το γυμνό κορμί σου».

«Κι αν δε θέλω ακόμα να πάω στο κρεβάτι;»

«Τότε φαντάζομαι πως θα πάω μόνη μου. Και ίσως να φτιάξω μόνη μου τη διάθεσή μου». Σηκώθηκε και τεντώθηκε κοιτάζοντάς τον με την άκρη του ματιού της.

Σαν αστραπή ο Γκάμπριελ βρέθηκε πίσω της, τη σήκωσε στα χέρια και ανέβηκε γρήγορα τις σκάλες.

Ο καθηγητής Γκάμπριελ Έμερσον έχει αφήσει τη θέση του στο Πανεπιστήμιο του Τορόντο για να ξεκινήσει μια νέα ζωή με την αγαπημένη του Τζούλια. Είναι πεπεισμένος ότι μαζί, οι δυο τους, μπορούν να αντιμετωπίσουν τα πάντα. Και ανυπομονεί να γίνει πατέρας.

Αλλά το εξαντλητικό πρόγραμμα της Τζούλια, που θέλει να πάρει το πτυχίο της, ανατρέπει τα σχέδιά του. Όταν μάλιστα την καλούν να δώσει μια διάλεξη στην Οξφόρδη, συγκρούεται με τον Γκάμπριελ γιατί αποφασίζει να μη βαδίσει στα χνάρια της δικής του έρευνας. Επιπλέον, στην Οξφόρδη κάνουν την εμφάνισή τους διάφορα άτομα από το παρελθόν που έχουν σκοπό να εξευτελίσουν την Τζούλια και να αποκαλύψουν ένα από τα πιο σκοτεινά μυστικά του Γκάμπριελ.

Σε μια προσπάθεια να αντιμετωπίσει τους δαίμονές του, ο Γκάμπριελ θα προσπαθήσει να ανακαλύψει τους βιολογικούς γονείς του, πυροδοτώντας μια αλυσίδα γεγονότων με αναπάντεχες συνέπειες για τον ίδιο και την Τζούλια.

Στο τρίτο βιβλίο του ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ, ο Γκάμπριελ και η Τζούλια θα αγωνιστούν να διατηρήσουν αλώβητο το πάθος και τον έρωτά τους, σ' ένα δυνατό φινάλε που θα συγκλονίσει.

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

ISBN 978-618-01-0802-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 14960